

MEGVÁLTÁS HAIKU

Egyetlen egyszer
halhattam csak meg érted.
Élned neked kell.

Farkas István
2005. 01. 18. Szekszárd

Laudetur! – kicsiny válaszként 2 haiku:

Ámde velünk van,
és míg utunkat járjuk,
segíti léptünk,

***

Nekem kell élnem,
közben eljutok hozzá,
rajta keresztül!

Bara Péter

.....

Tunyogi Csapó Gábor

Húsvéti fohász

Kétezer éves sírköved gördüljön el ma újra.
Hegyek és erdők fussanak, dobogjon barna lábuk.
Te barlangodból meztelen kilépve, állj az útra,
tenyered sebbé nyílt szemét tartsd fel magasra: lássuk.

Hullámozzék a föld, akár a víz, ha kő csapódott
beléje, szürke gyűrűi torlódjanak az égre.
Fémfellegek szitáljanak fejünkre kása-ólmot,
rémült szívünkön üssön át az Isten szívverése.

Te járj a mélységek felett. Ki még nem látta arcod,
hadd higgye, hogy a végítélet lármakürtje harsog,
higgyék a hitlenek: megért a pusztulás vetése.

Aztán egyetlen mozdulattal parancsolj nyugalmat,
hogy értsük: kettő Benned egy: kegyelmed és hatalmad,
s tenyered szemmé nyílt sebéből nézzen ránk a béke.

Esti sóhaj

Én Istenem, jó Istenem,
széthullt napod összeszedem.
Kicsi kívét szántál nekem,
ahogy adtad, tűzre teszem.

Adni, venni sose sietsz,
engem órabérben fizetsz.
Ki kérdezi, holnap mi lesz?
Parva domus, magna quies.

Bécs, 1962. december

*****

Nagypéntek után

S magára marad az éjszaka
a reményteleneké
a kétségbeesetteké
azoké
akik egyedül maradtak
a legsötétebb
legfájdalmasabb
A sötétség
mint jég hideg láva
végigzúdult a tájon
dermedt zárványai vagyunk
csillagok
nincs már közünk a sokodvú földhöz
csak a szégyen hogy szülőttei vagyunk
köt össze még egymással
s vele
Vadul burjánzó rákdaganat
a sír száján a kő
a fél eget betölti
értelmetlenül felnyúló kezünk
még visszahullni sem képes
a reménytelen könnyörgés pózába merevedve
a megcsúfolt hit szobrai vagyunk

Duisburg, 1964. április

*Csak egy szem búza vettetett a földbe,
s egész világot táplál véle Istenünk.
Mint kagylóhéjat, széttiporták Őt,
ma ékes gyöngy Egyháza homlokán.*

*Báránként ölte Őt a gyilkos kéz,
de pásztor lett, keresztje pásztorbot,
elűzte véle ördögök hadát.*

*Mint gyenge lángot fűjták el Őt,
a gyertyatartón, szent keresztjén,
de sírből kelve fényes Napként lángol.*

(Húsvéti himnusz a III. századból)